

UZASADNIENIE

Na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

M. L. prowadzi działalność gospodarczą po firmą Doradca (...) z siedzibą w L. przy ul. (...), zajmującą się obsługą księgową osób fizycznych oraz innych podmiotów. W 2006 roku, będąc na wycieczce w Grecji poznała, D. S., z którym nawiązała bliższą znajomość o charakterze uczuciowym. M. L. przekazywała mu różne kwoty pieniędzy tytułem pożyczek, a czasem darowizn, które sama uzyskiwała albo z własnej działalności gospodarczej, albo też z uzyskanych od osób fizycznych lub banków pożyczek. Przeznaczała na ten cel także własne oszczędności. Powyższa sytuacja spowodowała u oskarżonej poważne problemy finansowe (wyjaśnienia M. L. k. 24-28, k. 30-40, k. 114-115v, k. 304-305v, k. 336-337, k. 450-453).

W styczniu 2012 roku M. L. poznała W. M., M. C. (1), W. W. oraz R. P., którzy zostali jej przedstawieni jako osoby mogące pomóc jej w odzyskaniu wierzytelności, jakie przysługiwały jej względem D. S.. W biurze oskarżonej odbyło się kilka spotkań z W. M. i M. C. (1), w czasie których M. L. wystawiała fikcyjne dokumenty umożliwiające zaciągnięcie kredytów w różnych bankach tudzież instytucjach finansowych oraz dokumenty związane z zarejestrowaniem spółki (...) sp. z o.o. (wyjaśnienia M. L. k. 24-28, k. 30-40, k. 114-115v, k. 304-305v, k. 336-337, k. 450-453, wyjaśnienia M. C. (1) k. 78-81v, k. 93-97, k. 116-119, k. 237-240, k. 306-306v, wyjaśnienia W. M. k. 52-56, k. 199-201v).

M. K. i O. S. zawarli w dniu 27 stycznia 2012 roku z Bankiem (...) SA umowę nr (...), której przedmiotem był kredyt opiewający na kwotę 40 000 zł. Aby uzyskać wyżej wymienioną kwotę kredytu posłużyli się oni i przedłożyli w banku dokumenty wystawione przez M. L., stwierdzające nieprawdę tj. zaświadczenia z dnia 26 stycznia 2012 roku o zatrudnieniu M. K. i O. S. na czas nieokreślony i zarobkach w firmie Doradca (...) oraz (...) raport miesięczny dla osoby ubezpieczonej za okres sześciu miesięcy (wyjaśnienia M. L. k. 24-28, k. 30-40, k. 114-115v, k. 304-305v, k. 336-337, k. 450-453, dokumentacja nadesłana z Banku (...) SA k. 241-294).

Następnie w dniu 8 i 9 marca 2012 roku W. M. i M. C. (1) działający w imieniu spółki (...) sp. z o.o. z siedzibą w L. w celu zawarcia umów leasingu operacyjnego z (...) sp. z o.o. z siedzibą w Ł. o numerach (...) oraz (...), których przedmiotem były dwa samochody osobowe marki P. (...) o wartości 365 000 złotych każdy. Przedłożyli sporządzone przez M. L., poświadczające nieprawdziwe dane, bilanse oraz rachunki zysków i strat spółki (...) sp. z o.o. za lata 2010 i 2011. Umowy powyższe zostały zawarte i samochody osobowe zostały przekazane W. M. i M. C. (1) (wyjaśnienia M. L. k. 24-28, k. 30-40, k. 114-115v, k. 304-305v, k. 336-337, k. 450-453, wyjaśnienia M. C. (1) k. 78-81v, k. 93-97, k. 116-119, k. 237-240, k. 306-306v, wyjaśnienia W. M. k. 52-56, k. 199-201v).

W dniu 16 marca 2012 roku S. K. (1) podpisała umowę pożyczki w kwocie 100 000 zł nr (...) z (...) Bank S.A. Podczas zawierania powyższej umowy przedłożyła dokumenty wystawione przez M. L., w których zaświadczone o nieprawdziwych informacjach. Było to zaświadczenie z dnia 15 marca 2012 roku o zatrudnieniu S. K. (1) na czas nieokreślony i zarobkach w firmie Doradca (...) oraz (...) raport miesięczny dla osoby ubezpieczonej (wyjaśnienia M. L. k. 24-28, k. 30-40, k. 114-115v, k. 304-305v, k. 336-337, k. 450-453, zeznania świadka A. W. k. 214-215, dokumentacja nadesłana z (...) Bank SA k. 218-235).

Tego samego dnia S. K. (1) zawarła umowę kredytową z (...) Bank (...) SA o nr (...) na kwotę 21 200 zł. Przy zawarciu powyższej umowy S. K. (1) posłużyła się i przedłożyła dokument, w którym M. L. poświadczyła niezgodne z prawdą dane tj. zaświadczenie z dnia 14 marca 2012 roku o zatrudnieniu na czas nieokreślony S. K. (1) w swojej firmie Doradca (...) (wyjaśnienia M. L. k. 24-28, k. 30-40, k. 114-115v, k. 304-305v, k. 336-337, k. 450-453, dokumentacja nadesłana z banku (...) SA k. 203-213).

P. P. w dniu 19 marca 2012 roku zawarł z Bankiem (...) SA umowę kredytu nr (...) na kwotę 45 445,53 zł. W celu zawarcia powyższej umowy przedłożył w banku dokumenty poświadczające nieprawdę, wystawione przez M. L., tj. zaświadczenie z dnia 14 marca 2012 roku o zatrudnieniu P. P. na czas nieokreślony i zarobkach w firmie Doradca (...)

oraz (...) raport miesięczny dla osoby ubezpieczonej za okres sześciu miesięcy (wyjaśnienia M. L. k. 24-28, k. 30-40, k. 114-115v, k. 304-305v, k. 336-337, k. 450-453, dokumentacja nadesłana z Banku (...) SA k. 241-294).

W dniu 22 marca 2012 roku S. K. (1) zawarła z Bankiem (...) SA z siedzibą w W. umowę nr (...) o kredyt w kwocie 20 000 zł. Przy zaciąganiu powyższego zobowiązania S. K. (1) przedłożyła w banku zaświadczenie z dnia 21 marca 2012 roku o zatrudnieniu S. K. (1) na czas nieokreślony i zarobkach w firmie Doradca (...) oraz (...) raport miesięczny dla osoby ubezpieczonej. Powyższe dokumenty zostały wystawione przez M. L. i potwierdzały nieprawdziwe dane (wyjaśnienia M. L. k. 24-28, k. 30-40, k. 114-115v, k. 304-305v, k. 336-337, k. 450-453, dokumentacja nadesłana z banku (...) SA k. 122-154).

B. T. w dniu 23 marca 2012 roku zawarł umowę pożyczki gotówkowej na kwotę 5 900 zł o nr (...) z bankiem (...) SA, przy czym w celu jej zawarcia przedłożył w banku wystawione przez M. L. zawierające nieprawdziwe dane, a mające znaczenie prawne, zaświadczenie z dnia 23 marca 2012 roku o swoim zatrudnieniu na czas nieokreślony i zarobkach w firmie Doradca (...) (wyjaśnienia M. L. k. 24-28, k. 30-40, k. 114-115v, k. 304-305v, k. 336-337, k. 450-453, wyjaśnienia M. C. (1) k. 93-97, wyjaśnienia W. M. k. 52-56, k. 199-201v).

S. K. (1) ponownie w dniu 3 kwietnia 2012 roku zawarła z bankiem (...) SA umowę pożyczki opiewającą na kwotę 40 000 zł o nr (...), przy zawieraniu której posłużyła się dokumentem wystawionym przez M. L. tj. zaświadczeniem z dnia 29 marca 2012 roku o zatrudnieniu S. K. (1) na czas nieokreślony i zarobkach w firmie Doradca (...), PITem-11, informacją o dochodach oraz pobranych zaliczkach na poczet podatku dochodowego w roku 2011. Dokumenty te zawierały nieprawdziwe dane (wyjaśnienia M. L. k. 24-28, k. 30-40, k. 114-115v, k. 304-305v, k. 336-337, k. 450-453, wyjaśnienia M. C. (1) k. 93-97, wyjaśnienia W. M. k. 52-56, k. 199-201v, dokumentacja nadesłana z banku (...) SA k. 155-192).

Następnie w dniu 17 kwietnia 2012 roku S. K. (1) zawarła z bankiem (...) SA kolejną umowę pożyczki na kwotę 40 000 zł o nr (...). W celu zawarcia tej umowy przedłożyła w banku zaświadczenie z dnia 29 marca 2012 roku o swoim zatrudnieniu na czas nieokreślony i zarobkach w firmie Doradca (...), które to zaświadczenie zostało wystawione przez M. L. i zawierało informacje niezgodne z prawdą (wyjaśnienia M. L. k. 24-28, k. 30-40, k. 114-115v, k. 304-305v, k. 336-337, k. 450-453, wyjaśnienia M. C. (1) k. 93-97, wyjaśnienia W. M. k. 52-56, k. 199-201v, dokumentacja nadesłana z banku (...) SA k. 155-192).

M. L. w dniu 25 kwietnia 2012 roku chcąc, żeby D. S. zawarł umowę kredytu gotówkowego z Bankiem (...) SA z siedzibą we W. na kwotę 85 000 zł udała się z nim do przedmiotowego banku, w którym D. S. przedłożył uprzednio wystawione przez M. L. dokumenty w postaci PITu-11 informacji o dochodach oraz pobranych zaliczkach na podatek dochodowy w roku 2011 na nazwisko D. S. oraz zaświadczenie z dnia 25 kwietnia 2012 roku o zatrudnieniu go na czas nieokreślony i jego zarobkach w firmie Doradca (...). Bank jednak odmówił przyznania powyższego kredytu (wyjaśnienia M. L. k. 24-28, k. 30-40, k. 114-115v, k. 304-305v, k. 336-337, k. 450-453, zeznania świadka E. C. (S.) k. 106-107, zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa nadesłane z Banku (...) k. 100-104).

W dniu 26 kwietnia 2012 roku D. S. ponownie próbował zawrzeć umowę pożyczki gotówkowej w kwocie 140 000 zł z Bankiem (...) SA z siedzibą w W. przedkładając dokumenty takie, jak przy opisanym wyżej kredycie oraz druk (...) raport miesięczny dla osoby ubezpieczonej z datą wypełnienia 30 marca 2012 roku. Także i tej pożyczki nie udało się uzyskać z uwagi na odmowę jej przyznania przez bank (wyjaśnienia M. L. k. 24-28, k. 30-40, k. 114-115v, k. 304-305v, k. 336-337, k. 450-453, zeznania świadka K. D. k. 98-99, zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa nadesłane z banku (...) SA k. 59-69).

Oskarżona **M. L.** prezentowała podczas całego procesu karnego jednolite stanowisko w sprawie.

W dniu 9 maja 2012 roku, podczas pierwszego przesłuchania jako podejrzana, przyznała się do popełnienia czynów zarzucanych jej w akcie oskarżenia w pkt III i IV. Opisała swoją sytuację życiową, problemy finansowe, okoliczności poznania M. C. (1) i W. M.. Zrelacjonowała ponadto, że sporządzała pod ich dyktando wiele dokumentów poświadczających zatrudnienie różnych osób w swojej firmie, które w rzeczywistości wcale u niej nie pracowały

(k. 24-28). Następnie w dniu 10 maja 2012 roku potwierdziła składane wcześniej wyjaśnienia, sprostowała datę poznania C. i M.. Obszernie zrelacjonowała przebieg wystawiania zaświadczeń o zatrudnieniu dla D. S., S. K. (1), P. P., B. T., M. K. i O. S., którzy nie świadczyli na jej rzecz pracy zarobkowej (k. 30-40). W dniu 26 września 2012 roku oskarżona przyznała się do wystawiania dokumentów wskazanych w pkt I i II aktu oskarżenia, jednak nie do usiłowania wyłudzenia kredytów. M. L. podała, że wspólnie z D. S. udała się do banków tj. Banku (...) SA oraz (...) SA celem uzyskania przez niego kredytów przy posłużeniu się dokumentami wystawionymi przez nią (k. 114-115v). Podczas przesłuchania w dniu 20 czerwca 2013 roku oskarżona przyznała się do wystawiania zaświadczeń we wszystkich zarzucanych jej czynach, lecz nie przyznała się do chęci wyłudzenia tych kredytów i pożyczek w bankach (k. 304-305v). W dniu 4 kwietnia 2014 roku M. L. ponownie przyznała się do zarzucanych jej czynów w zakresie jak w dniu 20 czerwca 2013 roku. Oświadczyła, że chce złożyć wniosek uzgodniony z prokuratorem o dobrowolne poddanie się karze (k. 336-337). Na rozprawie głównej w dniu 4 września 2014 roku przed Sądem Rejonowym Lublin – Zachód w Lublinie oskarżona przyznała się do wystawiania zaświadczeń o zatrudnieniu, ale oświadczyła, że nie miała zamiaru uzyskać z tego tytułu żadnej korzyści i jej nie uzyskała. Potwierdziła swoje wcześniejsze wyjaśnienia oraz ponownie oświadczyła, że chce złożyć wniosek o dobrowolne poddanie się karze (k. 396-397). Podczas rozprawy głównej przed Sądem Okręgowym w Lublinie w dniu 14 stycznia 2015 roku oskarżona przyznała się do popełnienia zarzucanych jej czynów, złożyła wniosek o wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzania postępowania dowodowego (k. 450-453).

W ocenie Sądu wyjaśnienia składane przez M. L. są w pełni wiarygodne. W toku całego postępowania karnego obszernie relacjonowała przebieg wydarzeń związanych z zaciąganiem kredytów, pożyczek i umów leasingowych na podstawie wystawionych przez nią dokumentów. Złożone przez nią wyjaśnienia w pełni korespondują z dokumentacją nadesłaną przez poszczególne banki, (...) SA (k. 122-154, k. 241-294), (...) SA (k. 155-192), (...) Bank SA (k. 203-213), Bank (...) SA (k. 218-235). W ocenie Sądu nadesłane przez wyżej wymienione podmioty dokumenty należy uznać za w pełni wiarygodne jako sporządzone przez osoby uprawnione, nie kwestionowane na żadnym etapie postępowania przez strony. Wyjaśnienia oskarżonej korelują także częściowo z wyjaśnieniami złożonymi przez W. M. (k. 52-56, k. 19-201v) oraz M. C. (1) (k. 78-81v, k. 93-97, k. 116-119, k. 237-240, k. 306-306v) w zakresie zawarcia przez W. M. i M. C. (2) umów leasingu z Bankiem (...) SA, posłużenia się przez nich dokumentacją zawierającą nieprawdziwe dane, a wystawioną przez M. L., wystawiania przez M. L. dokumentów potrzebnych do zawarcia umów kredytu lub pożyczki dla S. K. (1), B. T., P. P., O. S. i M. K., które Sąd uznaje za wiarygodne i miarodajne. Wyjaśnienia oskarżonej są w ocenie Sądu spójne, układają się w logiczną chronologicznie całość.

Za wiarygodne Sąd uznał zeznania świadków K. D. (k. 98-99v) w zakresie próby podjętej przez M. L. i D. S. uzyskania kredytu w banku (...) SA, dokumentów i zaświadczeń przedłożonych oraz okoliczności odmowy przyznania wymienionego kredytu. Zeznania E. C. (S.) (k. 106-107) Sąd uznał za zasługujące na wiarę w zakresie próby podjętej przez M. L. oraz D. S. uzyskania kredytu w banku (...) SA, dokumentów i zaświadczeń przez nich przedłożonych oraz okoliczności odmowy przyznania wymienionego kredytu. Zeznania świadka A. W. (k. 214-215) Sąd uznał za wiarygodne co do okoliczności umowy pożyczki S. K. (2) z (...) Bankiem SA na kwotę 100 000 zł. Powyżsi świadkowie są pracownikami banków, w których poszczególne osoby chciały zawrzeć umowy kredytu lub pożyczki, posługując się przy tym i przedkładając dokumenty wystawione przez M. L., w których stwierdzono nieprawdziwe informacje o zatrudnieniu i zarobkach. Ich zeznania korespondują z opisaną wyżej dokumentacją nadesłaną przez poszczególne banki.

Ponadto Sąd w pełni dał wiarę pozostałym dowodom nieosobowym zgromadzonym w toku postępowania i podzielił wnioski z nich płynące. W szczególności jako miarodajne wskazać należy odpisy wyroków: Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie z dnia 30 lipca 2013 roku sygn. akt III K 820/13 (k. 339-340), Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie z dnia 9 stycznia 2014 roku sygn. akt III K 1299/13 (k. 3401-342), Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie z dnia 3 września 2013 roku sygn. akt III K 462/13 (k. 343-346), a nadto pismo z ZUS oddział R. dotyczące D. S. (k. 83), dotyczące S. K. (1) (k. 120), dotyczące P. P. (k. 348), dotyczące B. T. (k. 349), dotyczące O. S. (k. 350), dotyczące M. K. (k. 351), z których jednoznacznie wynika, iż osoby, których pisma dotyczą nie zostały zgłoszone jako pracownicy firmy Doradca (...) do ubezpieczeń społecznych i ubezpieczenia zdrowotnego. Nadto za

wiarygodne uznano pismo z Banku (...) SA II Oddziału w L. (k. 464). Powyższe dokumenty zostały sporządzone przez osoby uprawnione w przepisanej prawem formie.

Przechodząc do prawnokarnej analizy stwierdzić należy, iż zachowanie oskarżonej opisane w pkt I i II aktu oskarżenia stanowi ciąg przestępstw i wyczerpuje dyspozycję art. 13 § 1 k. w zw. z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 297 § 1 kk w zb. z art. 273 kk w zb. z art. 271 § 3 kk w zw. z art. 11 § 2 kk. Z kolei czyny z pkt III i IV aktu oskarżenia stanowią ciąg przestępstw, wyczerpujący dyspozycję art. 18 § 3 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 271 § 3 kk w zw. z art. 11 § 2 kk. Natomiast czyny wskazane w pkt V, VI, VII, VIII, IX, X, XI i XII należało uznać za ciąg przestępstw stypizowanych w art. 18 § 3 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 297 § 1 kk w zw. z art. 273 kk w zw. z art. 271 § 3 kk w zw. z art. 11 § 2 kk.

Dyspozycja art. 286 § 1 kk penalizuje zachowanie polegające na doprowadzeniu innej osoby, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, do niekorzystnego rozporządzenia własnym lub cudzym mieniem za pomocą wprowadzenia jej w błąd albo wyzyskania błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania. Stroną podmiotową tego czynu stanowi zamiar bezpośredni kierunkowy, działanie sprawcy w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Pojęcie korzyści majątkowej, konkretyzującej cel działania sprawy jest rozumiane szeroko jako aktualne i przyszłe przysporzenie mienia, osiągnięcie korzyści majątkowej w konkretnych okolicznościach, ogólne polepszenie sytuacji majątkowej. Korzyść majątkowa w rozumieniu art. 286 § 1 kk jest pojęciem szerszym niż przywłaszczenie mienia. Dlatego też, dla realizacji znamienia działania w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, sprawca bynajmniej nie musi dążyć do przywłaszczenia mienia stanowiącego przedmiot oszukańczych zabiegów, wystarczy, że zamierza osiągnąć korzyść majątkową wynikającą z niekorzystnego rozporządzenia mieniem przez osobę czy inny podmiot wprowadzone w błąd (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 sierpnia 2002 roku w sprawie III KK 230/02). Nie każde doprowadzenie innej osoby do niekorzystnego rozporządzenia mieniem stanowi oszustwo. To ostatnie zachodzi tylko wtedy, kiedy sprawca działał w określony sposób, mianowicie wprowadzając w błąd, wyzyskując błąd lub wyzyskując niezdolność pokrzywdzonego do należytego pojmowania przedsiębranego działania.

Przestępstwo stypizowane w art. 297 § 1 kk penalizuje zachowanie się w celu uzyskania dla siebie lub kogo innego, od banku lub jednostki organizacyjnej prowadzącej podobną działalność gospodarczą na podstawie ustawy albo od organu lub instytucji dysponujących środkami publicznymi, kredytu, pożyczki pieniężnej, poręczenia, gwarancji, akredytywy, dotacji, subwencji, potwierdzenia przez bank zobowiązania wynikającego z poręczenia lub z gwarancji lub podobnego świadczenia pieniężnego na określony cel gospodarczy, instrumentu płatniczego lub zamówienia publicznego, polegające na przedkładaniu podrobionego, przerobionego, poświadczającego nieprawdę albo nierzetelnego dokumentu albo nierzetelnego pisemnego oświadczenia dotyczącego okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania wymienionego wsparcia finansowego, instrumentu płatniczego lub zamówienia. Oświadczenia nierzetelne, poświadczające nieprawdę to zarówno takie oświadczenia, które zawierają informacje nieprawdziwe lub niepełne, jak i takie, które ze względu na sposób wypowiedzi mogą sugerować adresatowi istnienie stanu rzeczy niezgodnego z prawdą. Przez pisemne oświadczenia rozumieć należy wszelkie wypowiedzi zawarte w piśmie, sporządzonym własnoręcznie przez sprawcę lub sporządzonym przez inną osobę, lecz przedkładanym przez sprawcę w toku postępowania. Oświadczeniami w rozumieniu art. 297 § 1 kk będą zarówno pisma wymagane przez przepisy prawa w trybie postępowania prowadzącym do uzyskania jednej z instytucji wymienionych w tym przepisie, jak i oświadczenia samorzutnie składane przez sprawcę podczas postępowania prowadzonego w związku z ubieganiem się o uzyskanie kredytu czy pożyczki pieniężnej. Relewantne są jedynie takie oświadczenia, które dotyczą okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania danej instytucji. Istotność okoliczności związana jest z ich znaczeniem w procesie podejmowania decyzji o przyznaniu jednej z wymienionych w art. 297 § 1 kk form wsparcia finansowego. Będą to na przykład informacje o sytuacji majątkowo-osobistej. Stanowią one jedną z istotnych przesłanek przyznania świadczenia w postaci kredytu lub pożyczki (wyrok SA w Łodzi z 26 lipca 2000 r., II Aka 93/00, Prok. i Pr. 2002, nr 1, poz. 24).

Przestępstwo poświadczania nieprawdy ma charakter przestępstwa indywidualnego. Może je popełnić wyłącznie funkcjonariusz publiczny lub inna osoba uprawniona do wystawienia dokumentu. Pojęcie inna osoba uprawniona do wystawienia dokumentu obejmuje wyłącznie te osoby, które na mocy szczególnej regulacji otrzymują prawo do

sporządzenia dokumentu, któremu podobnie jak w przypadku dokumentów sporządzanych przez funkcjonariuszy, przysługuje cecha zaufania publicznego. Dokument, o którym mowa w art. 271 § 1 kk, musi być wystawiony przez funkcjonariusza publicznego lub inną osobę do tego uprawnioną i zawierać w swojej treści poświadczenie, któremu przysługuje cecha zaufania publicznego, a w związku z tym domniemanie prawdziwości. Do takich dokumentów należą przede wszystkim dokumenty urzędowe w znaczeniu nadanym temu pojęciu przez art. 244 kpc i art. 76 kpa, a ponadto inne dokumenty, którym moc dowodową nadają inne przepisy. Zgodnie z Uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 30 czerwca 2004 roku I KZP 12/04 (OSNKW 2004/6/59, Prok.i Pr.-wkl. 2004/10/4, OSP 2005/3/41, Biul.SN 2004/6/13) osobą uprawnioną do wystawienia dokumentu jest między innymi pracodawca, który jest uprawniony do wystawienia zaświadczenia o zatrudnieniu i osiąganych z tego tytułu dochodach. Przepięstwo z art. 271 § 1 kk polega na poświadczeniu nieprawdy co do okoliczności mającej znaczenie prawne w autentycznym dokumencie wystawionym przez osobę składającą takie poświadczenie (fałsz intelektualny). Poświadczenie nieprawdy może polegać na potwierdzeniu okoliczności, które nie miały miejsca, lub też ich przeinaczeniu albo zatajeniu. Czynność poświadczenia nieprawdy dokonana jest w momencie, gdy dokument zawierający to poświadczenie zostanie wprowadzony do obrotu prawnego (np. poprzez wręczenie go osobie trzeciej, wprowadzenie do repertorium, umieszczenie w aktach, ogłoszenie na posiedzeniu). Dla realizacji znamion z art. 271 § 1 kk niezbędne jest, by poświadczenie nieprawdy nastąpiło w dokumencie, do którego wydania uprawniony jest sprawca owego poświadczenia. Przepięstwa poświadczenia nieprawdy można dopuścić się jedynie umyślnie, przy czym sprawca musi obejmować swoją świadomością, że poświadcza nieprawdę oraz, że poświadczenie to dotyczy okoliczności mających znaczenie prawne. W odniesieniu do tej ostatniej przesłanki - wystarczy godzenie się z taką możliwością, co przy bezpośredniej formie zamiaru poświadczenia nieprawdy prowadzi do konstrukcji zamiaru quasi ewentualnego. Typ kwalifikowany niniejszego przepięstwa opisany jest w § 3 cytowanego przepięsu i polega na dopuszczeniu się tego czynu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej lub osobistej.

Zgodnie z art. 273 kk karze podlega, kto używa dokumentu określonego w art. 271 lub 272 kk. Omawianego przepięstwa może dopuścić się każdy, kto posługuje się dokumentem wiedząc, że zawiera on w swej treści nieprawdziwe informacje mające znaczenie prawne. Jest to przepięstwo umyślne, które można popełnić nie tylko w zamiarze bezpośrednim, lecz także ewentualnym, który zachodzi wtedy, gdy sprawca nie ma pewności, że używany dokument zawiera niezgodne z prawem informacje i godzi się z tym.

Ponadto Sąd przyjął, iż czyny przypisane M. L. w pkt III i IV wyczerpują także dyspozycję art. 294 § 1 kk, który zastrza odpowiedzialność za przepięstwo oszustwa wskazane w art. 286 § 1 kk w stosunku do mienia znacznej wartości. Pojęcie „mienie znacznej wartości” zostało zdefiniowane w art. 115 § 5 kk i jest to mienie, którego wartość w chwili popełnienia czynu zabronionego przewyższa 200 000 zł. W realiach niniejszej sprawy była to kwota po 365 000 zł.

Pomocnictwo, wskazane w art. 18 § 3 kk, polega na ułatwianiu innej osobie popełnienia czynu zabronionego. Ustawa wskazuje na typowe formy pomocnictwa, jakimi są: dostarczenie narzędzia, środka przewozu, a także udzielenie rady lub informacji. Użyty w ustawie zwrot „w szczególności” wskazuje, że w grę mogą wchodzić również inne formy pomocnictwa. Chodzi zatem o takie zachowania, które - obiektywnie rzecz biorąc - ułatwiają popełnienie czynu zabronionego, o czym przesądza określenie ustawowe „ułatwia”. Zachowanie, które popełnienia czynu zabronionego nie ułatwiało, a jedynie - według zamiaru sprawcy - miało ułatwić, może być traktowane jako usiłowanie pomocnictwa. Użyty przez ustawę zwrot „w zamiarze” oznacza, że pomocnictwa można dopuścić się zarówno w zamiarze bezpośrednim, jak i ewentualnym.

W przedmiotowej sprawie M. L., wystawiała zaświadczenia dla D. S., S. K. (1), P. P., B. T., M. K. oraz O. S.. Osoby te nie były przez nią zatrudnione w firmie (...), ani nie osiągały z tego tytułu dochodów wskazanych na powyższych zaświadczeniach i drukach PIT-11 i (...) raport miesięczny dla osoby ubezpieczonej dochodów. Ponadto wystawiła oskarżona bilanse oraz rachunki zysków i strat (...) sp. z o.o. za lata 2010 i 2011 także zawierające dane nie będące prawdą. Nie ulega wątpliwości, iż osoby, którym M. L. wystawiała stwierdzające nieprawdę zaświadczenie i inne opisane wyżej dokumenty oraz M. C. (1) i W. M. jako przedstawiciele spółki (...), a także ona sama przy kredycie dla D. S., przedkładając powyższe dokumenty, poświadczające nieprawdę w poszczególnych bankach i instytucjach doprowadziły lub usiłowały doprowadzić, w przypadku odmowy przyznania kredytu lub pożyczki, te podmioty do

niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w postaci pieniędzy za pomocą wprowadzenia w błąd pracowników tych podmiotów. Wskazać należy, iż w przypadku braku przedkładanych dokumentów wystawionych przez M. L. umowy nie doszłyby do skutku z uwagi na brak zdolności kredytowej i możliwości spłaty zaciąganego zobowiązania.

Poszczególne przestępstwa, które zostały uznane za ciągi przestępstw, zostały popełnione przez M. L. w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu.

Przy wymiarze kar jednostkowych za poszczególne ciągi przestępstw Sąd miał na uwadze treść art. 53 § 1 i 2 kk, a więc rodzaj i charakter naruszonego dobra, sposób i okoliczności popełnienia czynu, postać zamiaru i motywację sprawcy, cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanych, jak również potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Oceniając stopień zawinienia oskarżonej jako znaczny, Sąd miał na uwadze, że w sprawie nie zachodziły okoliczności ograniczające swobodę wyboru i realizacji zachowania zgodnego z prawem. W szczególności w toku postępowania nie ujawniły się okoliczności wskazujące na to, że M. L. miała ograniczoną możliwość rozpoznania faktycznego i społecznego znaczenia swoich czynów. Oskarżona działała w normalnej sytuacji motywacyjnej i nie miała ograniczonej możliwości podjęcia decyzji zgodnego z prawem zachowania ani możliwości faktycznego sterowania swoim postępowaniem w wykonaniu powziętej decyzji. Okoliczność, iż znalazła się ona w trudnej sytuacji finansowej z uwagi na duże sumy pieniężne przekazywane D. S., nie może bynajmniej rodzić przekonania, iż oskarżona nie miała możliwości pokierowania swoim postępowaniem, co więcej nie mogą takich wątpliwości budzić także ewentualne naciski ze strony W. M. i M. C. (1) do wystawiania dokumentów zawierających nieprawdziwe dane dotyczące zatrudnienia i osiąganych z tego tytułu dochodów.

Stopień społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonej czynów był znaczny. Swoim zachowaniem godziła ona w jedno z podstawowych dóbr prawnych jakim jest mienie oraz pewność obrotu gospodarczego i wiarygodność dokumentów, a swoimi czynami dała wyraz braku szacunku dla cudzej własności i reguł rządzących współzyciem społecznym i gospodarczym.

Oskarżona M. L. nie była wcześniej karana (dane o karalności k.335), Sąd uznał to za okoliczność łagodzącą. Przed popadnięciem w konflikt z prawem na gruncie niniejszego postępowania prowadziła ona uczciwy tryb życia.

Sprawczyni czynów objętych niniejszym postępowaniem działała w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, dlatego na podstawie art. 33 § 2 kk Sąd uznał, iż aby uświadomić jej nieopłacalność popełniania przestępstw z chęci zysku oraz, aby wyrobić takie przeświadczenia również w świadomości społeczeństwa, kierując się względami prewencji indywidualnej oraz generalnej, zasadnym będzie wymierzenie kary grzywny jako kary niesamoistnej. Ustalając ilość stawek dziennych grzywny Sąd brał pod uwagę, aby wyżej wymieniona kara była współmierna do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynów, natomiast przy ustalaniu wysokości stawki dziennej Sąd wziął pod uwagę sytuację rodzinną i majątkową oskarżonej. Nie posiada ona nikogo na utrzymaniu, prowadzi działalność gospodarczą, z której uzyskuje według oświadczenia dochody rzędu 2 000 zł miesięcznie.

Kierując się wskazanymi powyżej argumentami Sąd skazał M. L. za czyny z pkt I i II stanowiące ciąg przestępstw na karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 100 stawek dziennych, ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 60 zł. Za czyny z pkt III i IV stanowiące ciąg przestępstw Sąd skazał ją na karę 2 lat pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 150 stawek dziennych, ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 60 zł. Ponadto za czyny z pkt V, VI, VII, VIII, IX, X, XI i XII stanowiące ciąg przestępstw M. L. skazana została na karę roku pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 100 stawek dziennych, ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 60 zł.

Następnie na podstawie art. 85 kk w zw. z art. 86 § 1 i 2 kk i art. 91 § 2 kk orzeczone jednostkowe kary pozbawienia wolności i grzywny Sąd połączył i jako karę łączną wymierzył karę 2 lat pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 200 stawek dziennych, ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 60 zł.

W rozważanym przypadku nie było w ocenie Sądu konieczności wdrażania wobec oskarżonej procesu resocjalizacji w warunkach izolacji w zakładzie karnym, nie jest ona osobą zdemoralizowaną, a popełnione przez nią czyny miały charakter incydentalny, dlatego Sąd uznał, że mimo niewykonania kary, oskarżona będzie przestrzegać porządku prawnego, a w szczególności nie popełni ponownie przestępstwa. Mając powyższe na względzie, Sąd na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk, art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec M. L. warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 5 lat.

W niniejszym postępowaniu w charakterze oskarżyciela posiłkowego brał udział pokrzywdzony Bank (...) SA w W., który na podstawie art. 46 § 1 kk wniósł o nałożenie na oskarżoną w wyroku obowiązku naprawienia wyrządzonej czynami z pkt VII i VIII szkody (k. 423-424). Łączna kwota, na którą kredyty zostały zaciągnięte przez S. K. (1), która przedłożyła zawierające nieprawdziwe dane dokumenty wystawione przez M. L., wynosi 77 410,63 zł (pismo banku k. 464). Powyższa kwota zobowiązania na rzecz banku została zasądzona w formie obowiązku naprawienia szkody orzeczonego wobec S. K. (1) w prawomocnym wyroku Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie z dnia 3 września 2013 roku sygn. akt III K 462/13 (k. 343-346).

Zgodnie z treścią art. 415 § 5 k.p.k. obowiązku naprawienia szkody lub zadośćuczynienia za doznaną krzywdę nie orzeka się, jeżeli roszczenie wynikające z popełnienia przestępstwa jest przedmiotem innego postępowania albo o roszczeniu tym prawomocnie orzeczono. Zakaz ten odnosi się do każdego określonego w ustawie przypadku orzekania karnoprawnego obowiązku naprawienia szkody (patrz Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 listopada 2006 r. w sprawie IV KK 328/06 – OSNKW 2007/2/14 oraz Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 września 2009 r. w sprawie V KK 149/09 – Biul. PK 2010/2/15-17).

Skoro więc w sprawie III K 462/13 Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie nałożył już na S. K. (1) obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej bankowi to ponowne nałożenie tego obowiązku na inną osobę nie jest możliwe.

Na podstawie art. 616 § 1 i 2, art. 626 kpk, art. 627 kpk oraz art. 1, art. 2 ust 1 pkt 4, art. 3 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych z dnia 23 czerwca 1973 roku (Dz. U. Nr 49 z 1983 roku, poz. 223 - z późniejszymi zmianami) zasądzono od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa tytułem opłaty 2 700 zł oraz obciążono ją wydatkami postępowania w kwocie 140 zł.

Z tych wszystkich względów orzeczono, jak w sentencji.